

Veronika Widmann: Mravenčí práce v kraji kdysi neprostupných bariér

Pro Veroniku Widmann je domovem bavorská Horní Falc. Z české strany k ní přiléhá Domažlicko, a oba státy tu dlouhá desetiletí oddělovala přísně střežená Železná opona. Hlavně v Čechách je i dnes hraniční pásmo široké, divoké a neobydlené. Možná i proto popisuje Widmann svůj Rok na hranici jako rok „mravenčí práce“. „Zaměřila jsem se na přeshraniční spolupráci obcí a aktérů v nich, jako jsou školská zařízení, hasiči, knihovny a kulturní a sportovní spolky,“ ohlíží se mladá Češka za náročnými 12 měsíci.

Jedné z německých obcí pomohla získat kontakt na domažlický klub veteránů. Jinde přišla řeč na oblíbený nápoj Čechů i Bavorů: pivo. „Když jsem se obecní rady v hornofalcké obci Gleiritsch ptala, jaké požadavky by měli pro vhodnou partnerskou obec v České republice, odpověděl jeden radní: „hlavně aby měli pivovar!“ Všichni jsme se společně smáli a bylo jasné, že cílem budoucího partnerství je především poznání nových přátel, se kterými lze strávit příjemný čas,“ popisuje Widmann.

Jaké si ona osobně z projektu odnáší zkušenosti? „Česko-německé vztahy jsou křehké. I ty občanské projekty, které jsou označovány jako dobré příklady, stojí na velmi křehkých základech – personálně, finančně i politicky,“ hodnotí.

Do svého domovského regionu zve za čistou přírodou Českého lesa, kterou i dnes v některých místech přeruší jen pozůstatky bývalých česko-německých obcí, například Lučiny, tedy Grafenriedu, nebo Pleše. Nezalidněnost kraje skrývá ale i nevýhody: „Hranice pěšky není tak snadno dosažitelná, není vybudovaná cyklistická infrastruktura, hraniční přechody pro osobní auta jsou z velké části na silnicích nejnižší třídy, neexistuje autobusové, ani vlakové přeshraniční spojení,“ vyjmenovává Widmann. I proto se chce sama dál věnovat prohlubování a zkvalitňování zdejších vztahů a spolupráce. „Na úrovni každodenního života v pohraničí existuje ještě mnoho potenciálu,“ uzavírá.

napisala Helena Truchlá